

УРСУЛА ЛЕ ГУИН ПЪРВИЯТ КОНТАКТ С ГОРГОНИДИТЕ

Превод от английски: Владимир Германов, 2013

chitanka.info

Госпожа Джери Дебрий, героинята от кръстопътя Гронг, обичаше да изглежда хубава. Това, разбира се, беше важно за бизнес контактите на Джери и освен това се чувстваше по-уверена и някак щастлива, когато знаеше, че опаковката ѝ е нова, че миглите ѝ са наистина добре залепени и че от подчертаващия руж скулите ѝ изпъкват точно така, както беше казало приятното момиче зад щанда. Беше обаче все по-трудно да се чувства свежа и да изглежда хубава, защото тази пустиня ставаше все по-гореща и по-гореща, и по-червена, докато наистина не доби вида, какъвто винаги бе смятала, че има Лошото място, само че не с толкова много хора. Всъщност нямаше никого.

— Може ли да сме го пропуснали, как мислиш? — осмели се да попита тя накрая и не се изненада, че изригна раздражението, от което се мъчеше като предпазен клапан да опази съпруга си.

— Как, мамка му, може да сме го пропуснали, като не сме минали покрай никакво шибано нещо, само скапани хрусталаци в продължение на деветдесет мили? Исусе, тъпа си!

Езикът на Джери беше кошмарен. И понякога беше толкова трудно да се разговаря с него. Беше ѝ минало през ум, навярно женска интуиция, че мъжете, които му обясняваха как да стигне до кръстопътя Гронг, се шегуваха с него, вземаха го на подбив. Говореше гръмогласно в хотелския бар колко разочарован бил от Коробори^[1], а бил летял, чак от Аделаида, за да го види. Не преставаше да го сравнява с индианския танц, който гледаха в Таос. Всъщност в Таос Джери беше отегчен и изнервен, така че трябваше да си тръгнат по средата, за да може да пийне в хотела, а тя така и не видя хората с маските. Сега пък говореше, че в Щатите *знаели* как се прави етношоу. Подхвърли троснато още няколко забележки от рода, че подскачането на неколцина развлечени аборигени нямало да накара туристите от реалния свят да се похвалят у дома. Австралийците трябвало да посетят Дисниленд, за да се научат как да правят истинските неща.

Тя се съгласи — обичаше Дисниленд. Сега това беше единственото място във Флорида, което ѝ харесваше, откакто се наложи да живеят там, след като Джери стана помощник-шеф. Един от австралийците на бара беше ходил в Дисниленд и се съгласи, че е чуден. Каза го обаче с австралийски акцент и не беше много ясно дали няма предвид нещо друго. Изглеждаше свестен човек. Каза, че името му е Брус и че името на приятеля му също е Брус.

— Това е често срещано име тук — обясни със силния си акцент, но тя беше сигурна, че го разбра. Когато Джери продължи да недоволства от Коробори, първият Брус подхвърли:

— Е, приятел, можеш да отидеш до кръстопътя Гронг, ако наистина искаш да видиш истински неща, нали, Брус?

Другият Брус отначало като че ли не знаеше какво има предвид приятелят му и тъкмо тогава се събуди женската ѝ интуиция. Скоро обаче и двамата Брусовци говореха за това място, кръстопътя Гронг, някъде далече „в храсталаците“, където щели да срещнат истински аборигени, които наистина живеят в пустошта.

— Близо до Алис Спрингс — каза Джери с тон на познавач, но те възразиха, че не било там. Било по-далеч на запад. Описаха му пътя толкова точно, че явно наистина знаеха за какво говорят.

— Няколко часа шофиране и си там — обясни Брус, — но повечето туристи предпочитат отгъпканите пътеки. Онова е по-далече и заради това е по-истинско.

— Страхотно шоу — добави другият Брус. — Всекидневно Коробори.

— Хотелът по-добър ли е от тази дупка? — попита Джери, а те се засмяха. Нямало хотел, обясниха.

— Като сафари е, не разбираш ли? Палатки под звездите. Никога не вали — добави единият Брус.

— Храната обаче е чудесна. Пресни стекове от кенгуру — обади се другият Брус. — Всеки ден лов на кенгуру. Печени ларви с напитките преди вечеря. Първобитен лукс, бих казал, нали, Брус?

— Абсолютно — потвърди Брус.

— Онези аборигени са дружелюбни, нали? — попита Джери.

— О... солта на земята. Ще ви третират като крале. Мислят, че белите хора са нещо като богове — обясни Брус. Джери кимна.

И така, Джери записа старателно инструкциите как да стигнат и сега пътуваха и пътуваха със старото комби — единственото, което успяха да наемат в малкия град, в който пристигнаха, за да гледат Коробори, а сега знаеха, че пътят е път само защото продължаваше идеално прав, за вечни времена. В началото Джери беше в добро настроение.

— Ето това е нещо, което ще завра в задника на копелето Тийл — закани се той.

Приятелят му Тийл непрекъснато посещаваше места като Тибет, преживяваше чудни приключения и показваше видеозаписи на себе си с яковете. Джери купи много скъпа видеокамера за това пътуване и сега заяви:

— Ще снимам истински аборигени. Ще дам урок на шибания Тийл и неговия добитък!

Сутринта обаче напредваше, пътят продължаваше нататък, пустинята продължаваше нататък — не го ли наричаха „храсталак“, защото през миля-две се мяркаше по някое трънливо храстче? И се гневеше все повече и повече, ставаше все по-червен и по-червен, точно като пустинята. А жена му започна да се чувства потисната, защото гримът ѝ се размазваше.

Питаше се дали след още четирийсет мили (четири беше любимото ѝ число) би могла да каже: „Може би е по-добре да се връщаме“ за първи път, когато съпругът ѝ извика:

— Ето, там!

Там наистина имаше нещо.

— Не видях никаква табела — отбеляза тя озадачено. — Онези не споменаха нищо за хълм, нали?

— По дяволите, това не е хълм. Това е скала... как го наричат... някаква голяма шибана червена скала...

— Улуру? — Беше чела брошурата „Добре дошли тук, долу“ в хотела в Аделаида, докато Джери присъстваше на конференцията за пластмасите. — Но това е в центъра на Австралия, нали?

— А ти къде, по дяволите, мислиш, че сме, в шибаната Източна Германия ли? — Крещеше, увеличи скоростта. Кошмарното право шосе ги отведе право в подножието на хълма или скалата, или каквото там беше. Не беше Улуру, знаеше го, но нямаше никакъв смисъл да дразни Джери, особено ако се е разкрещял.

Беше червено и имаше форма на голям фолксваген костенурка, само че с по-голяма гърбица, а навсякъде наоколо се въртяха хора и тя първоначално много се зарадва, че ги вижда. Пълната им изолация — не бяха видели кола, ферма или каквото и да било от два часа — я плашеше. После, когато приближиха достатъчно, ѝ мина през ум, че хората изглеждат доста странно. Дори по-странно от онези, които участваха в Коробори.

— Трябва да са местни — каза тя накрая.

— А ти какво очакваше да видиш, французи? — подхвърли Джери, но го каза като шега и тя се засмя. Обаче...

— О, боже! — възкликна тя неволно, когато за първи път успя да види ясно един от туземците.

— Едри типове, а? — изхили се Джери. — Наричат ги бушмени.

Не ѝ се стори нормално, но все още се съвземаше от стъписването при вида на това високо, слабо, бяло-черно, чудато същество. Стоеше и гледаше колата, само че очите му не се виждаха. Бяха скрити под гъсти вежди и дебели, космати клепачи. Черни, подобни на въжета кичури коса висяха над половината лице и стърчаха иззад ушите му.

— Те... боядисани ли са? — попита тя едва чуто.

— Винаги се боядисват така. — Презрението му към нейното невежество беше окуражаващо.

— Почти не приличат на хора — каза тя много тихо, за да не нарани чувствата им, ако разбираха езика, защото Джери беше спрял колата, беше отворил вратите и търсеше видеокамерата.

— Дръж това!

Тя го пое. Пет или шест от високите черно-бели хора се бяха обърнали към тях, но, изглежда, бяха заети с нещо в подножието на хълма или скалата, или каквото там беше. Имаше някакви неща, които приличаха на палатки. Никой не дойде да ги приветства или нещо такова, но тя беше доволна, че е така.

— Дръж това! О, за бога, какво направи със... Добре, само ми го дай.

— Джери, мисля си, дали не е редно да ги попитаме — предложи тя.

— Да попитаме кого, какво? — изръмжа той, защото онова с касетата му създаваше проблеми.

— Хората тук... дали имат нещо против да ги снимаме. Помниш ли как в Таос ни казаха, че щом...

— За бога, не ти трябва никакво шибано разрешение да снимаш банда туземци! Боже! Гледала ли си някога шибания „Нешънъл Джиографик“? Глупости! Разрешение!

Наистина нямаше смисъл, след като беше започнал да крещи. А и онези хора като че ли не обръщаха внимание какво прави. При все че беше доста трудно да се разбере в коя посока точно гледат.

— Не смяташ ли да излезеш от шибаната кола?

— Толкова е горещо — отвърна тя.

Всъщност Джери нямаше нищо против, когато тя се страхуваше да не ѝ стане горещо или да не изгори от слънцето, защото му харесваше да е по-силен и по-издръжлив. Вероятно би могла да му каже, че се страхува от туземците, защото му харесваше и да е по-храбър от нея. Понякога обаче той се ядосваше на страха ѝ, както тогава в Япония, когато я накара да яде отровна риба или риба, която можеше да е или да не е отровна, защото му каза, че се страхува, а после повърна и засрами всички. Тя остана в колата, остави двигателя да работи и климатика да работи, макар че прозорецът откъм нейната страна беше отворен.

Джери вдигна камерата и започна да снима панорамно гледката — далечния червен хоризонт, чудатото нещо, подобно на скала, на хълм, с блестящи неща по него, приличаше на стъкло, обгоряла на вид земя наоколо и гъмжилото от хора. Бяха най-малко четиридесет или петдесет. Едва сега ѝ мина през ум, че ако изобщо са облечени, тя не е в състояние да определи кои са дрехите и кое е кожата, защото формата на хората беше толкова странна, бяха боядисани или оцветени на ивици и петна в черно и бяло, не като зебра, а по-сложно, по-скоро като костюми с нарисувани скелети, но не съвсем. И бяха поне по един и осемдесет високи, но с къси ръце, почти като кенгурата. И косата им беше като черни въжета, които стърчаха отвсякъде по главите им. Беше смущаващо да гледаш хора без дрехи, но всъщност не можеше да се види нищо такова. Всъщност не можеше да прецени дали са мъже или жени.

Бяха много заети с работата си, с церемонията си или каквото там беше. Някои се занимаваха с нещо като дълги, тънки златни листа, други правеха нещо с кабели и жици. Като че ли не говореха, но през цялото време във въздуха се носеше някакво меко жужене, барабанене, повишаващо се и спадащо, дълбок звук като от мъркащи котки или много далечни гласове.

Джери тръгна към тях.

— Внимавай — предупреди го тя глухо. Той не ѝ обърна внимание, разбира се.

Те също не му обръщаха внимание, доколкото тя можеше да прецени, а той продължаваше да снима и да размахва камерата насам-

натам. Когато стигна съвсем близо до двама от тях, те се обърнаха към него. Очите им не се виждаха изобщо, но косите им някак се изправиха и се извиха към Джери — всяко дебело черно въже, дълго около трийсетина сантиметра, се задвижи и наклони надолу, точно като че ли се вторачваше в него. При тази гледка собствената ѝ коса опита да се изправи, а струята от климатика облъхна като лед потните ѝ ръце. Излезе от колата и го извика по име.

Той продължаваше да снима.

Тръгна към него възможно най-бързо със сандалите си на високи токчета по каменистата, огнена пръст.

— Джери, върни се! Мисля, че...

— Мълчи! — ревна той толкова ядосано, че я закова на място за момент.

Сега обаче виждаше въжетата от коса по-добре и установи, че наистина имат очи и уста, и малки червени езичета, които изскачаха навън и се прибираха.

— Джери, върни се — помоли го. — Това не са туземци. Това са извънземни. Онова там е летящата им чиния.

Знаеше от неделния вестник, че са виждали такива тук, в Австралия.

— Млъкни, по дяволите! — сопна се той. — Ей, здравеняк, я ми покажи какво можеш! Недей само да стоиш. Танци-манци, а?

Окото му беше залепено за камерата.

— Джери! — изхъхри тя със залепнал за гърлото език, когато един от извънземните посочи с малката си слаба на вид ръка към колата. Джери мушна обектива почти в лицето му, при което онзи го закри с длан. Това, разбира се, вбеси Джери и той се разкрещя:

— Махни си лапата оттам, дяволите да те вземат! — И най-последно видя извънземния, не през камерата, а лице в лице. — Исусе! — добави.

И ръката му се плъзна към кръста. Винаги носеше оръжие, защото беше право на американците да носят оръжие, щом като има толкова много наркомани в наши дни. Беше го прекарал нелегално през проверките на летището — той си знаеше как. Никой не можеше да обезоръжи *него*.

Тя видя съвсем ясно какво се случи. Извънземният отвори очите си.

Под гъстите рунтави вежди имаше очи, но досега бяха затворени. Сега се отвориха и погледнаха право към Джери, при което той се вкамени. Просто остана там, с камерата в едната ръка, протегнал другата към пистолета, застинал.

Бяха се приближили още неколцина пришълци. Очите на всички бяха затворени, с изключение на очите в косите им. Те блещукаха и светеха, малките червени езичета изскачаха навън и се прибираха, а жуженето стана значително по-силно. Много от змиеподобните коси се извиха, за да погледнат нея. Коленете ѝ затрепериха, сърцето заседна в гърлото ѝ, но тя трябваше да стигне до Джери.

Мина между двама огромни космически пришълци, стигна до него, потупа го:

— Джери, събуди се! — каза му. Той беше като камък, парализиран. — О... — простена тя и по лицето ѝ се търкулнаха сълзи.

— Какво да направя? Какво мога да направя?

Огледа отчаяно високите, слаби черно-бели същества, извисили се наоколо с плътно затворени очи, показващи се зъби, с вторачени, помръдващи, мърморещи коси. Мърморенето беше тихо, почти като музика, без гняв, успокоително. Двама извънземни вдигнаха Джери съвсем внимателно, сякаш беше малко дете — вцепенено, — и го отнесоха до колата.

Сложиха го легнал на задната седалка, но не се побра. Тя изтича, за да помогне. Пусна назад облегалките на задната седалка, за да има място. Извънземните го наместиха и поставиха камерата до него, после се изправиха и я погледнаха с малките блещукащи очи на косите си. Зажужаха леко и посочиха с детските си ръце назад, към пътя.

— Да — каза тя. — Благодаря. Довиждане.

Те жужаха.

Тя се качи, затвори прозореца и обърна колата на широко място на пътя — тогава видя табелата „Кръстопът Гронг“, макар и да нямаше никакъв кръстопът.

Подкара обратно, внимателно в началото, защото беше разстроена, после все по-бързо и по-бързо, защото трябваше да заведе Джери на лекар, разбира се, но и защото обичаше да кара бързо по дълги прави шосета като това. Джери никога не ѝ даваше да кара, освен в града.

Парализата беше пълна и трайна, което щеше да е ужасно, ако нямаше възможност да си позволи денонощни, непрекъснати първокласни грижи за горкия Джери, но тя имаше заради много добрите сделки, които сключи с хората от телевизията, а после и за правата върху видеозаписа. Първо беше показан по целия свят като „Космически пришълци кацат в австралийската пустош“, а после стана част от истинската наука и история като „Кръстопътят Гронг, Южна Австралия — първи контакт с горгонидите“. Гласът зад кадър обясняваше как тя, Ани Лори Дебрий, е била първата, която е разговаряла с нашите приятели от далечния космос още преди да изпратят посланици в Канбера и Рейкявик. В целия филм имаше само един свестен кадър с нея, макар че ръката на Джери някак трепереше, а гримът ѝ беше станал на струйки — все едно. Сега тя беше героинята.

[1] Фестивал на австралийските аборигени, при който участниците взаимодействат с Времето на сънищата чрез танци, музика и костюми. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.